

Áhítat – 2020. 12. 01.

„Ti tehát halljátok meg a magvető példázatát! Amikor valaki hallja a mennyek országának igéjét, de nem érti, eljön a gonosz, és elragadja azt, ami szívébe van vetve: ez olyan, mint akinél az útfélre hullott a mag. Akinél pedig sziklás talajra hullott, az hallja az igét, és azonnal örömmel fogadja, de nem gyökerezik meg benne, ezért csak ideig való, s amint nyomorúság vagy üldözés támad az ige miatt, azonnal eltántorodik. Akinél pedig tövisek közé hullott, hallja az igét, de e világ gondja és a gazdagság csábítása megfojtja az igét, és nem hoz termést. Akinél pedig jó földbe hullott, az hallja és érti az igét, és terem: az egyik százannyit, a másik hatvanannyit, a harmadik harmincannyit.”
(Máté 13:18-23)

Jézus szeretett példázatokban (hasonlatokban) beszélni az övéihez. A Máté evangéliuma 13. részében hét példázatot mond el az Isten Országáról, ezek közül első a magvető példázata. Jézus Krisztus: a magvető, a mag: Isten igéje, és mi vagyunk a hallgatók. Hozzánk szól Jézus szava: „*Ti pedig halljátok meg a magvető példázatát!*” Jól figyeljünk! Nem azt kéri, hogy „*hallgassátok*”, hanem: „*halljátok meg!*” Ez az utóbbi több mint a hallás biológiai funkciója (hallom, nem vagyok süket). A Biblia nyelvén ez a szív hallását, benső egyetértését, az engedelmisséget, és a nyomában járó cselekvést is jelenti.

Jézus négyféle talajról beszél, amelyek szinte minden lényeges mozzanatban hasonlítanak egymásra a magvetés során, kivéve, hogy csak az utolsó talajból sarjad ki a vetés egészen a gyümölcsstermésig. A Magvető mindegyikbe szórja a magot (micsoda „*pazarlás*”, de a Magvető már csak ilyen). Mind a négy talaj olyan valakire utal, aki hallgatja az igét. Három talajnál fordul elő, hogy „*hallja – de*”, és csak egynél, hogy „*hallja – és*”.

Lássuk Jézus magyarázatát a négyféle talajról:

„Valaki hallja az igét, de nem érti.”

Ez olyan, mint akinél az útfélre hullott a mag: eljön a gonosz, és elragadja azt. A kitaposott, kemény ösvényre hullott mag nem juthatott mélyre, ezért a folyamat megszakadt, messze a gyümölcsstermés előtt. Szomjúhozó, érteni akarással érkezem az istentiszteletre, vagy telepszem le a Bibliám mellé – vagy csak a vallásos reflexeim működnek?

„Valaki hallja az igét, még örömmel is fogadja, de nem gyökerezik meg benne.”

Azokról van szó, akiknél sziklás talajra hullott a mag: amint nyomorúság, üldözés támad, eltántorodnak. Ők azok, akik hisznek, amíg ez nem jelent semmi veszélyt, gúnyt és hátratételt. (Emlékszem több mint fél évszázaddal ezelőtti küzdelmeimre, amikor hitvalló fiatalembert bevonultam az akkori ateista hadseregbe: akkor még nem a tábori lelkész, hanem a politikai tiszt fogadott kihallgatáson a „*világnézetemről...*”) Jézus tanítványainak igehallgatása a vértanúságban teremt gyümölcsöket.

„Valaki hallja az igét, de a gondok és a gazdagság csábítása megfojtja azt.”

Mint akinél a tövisek közé hullott a mag. Megélhetési gondok, a mindennapi létharc nem engedi szárba szökkenni a megvetést. Hol vagyunk még a gyümölcssterméstől!

„Valaki pedig, aki hallja és érti az igét és terem.”

Ő az, akinél a jó földbe hullott a mag. A Jézus szavával való élő közösségünk nélkül csíratlan, terméketlen és gyümölcstelen az életünk.

Imádkozzunk az ének szavaival:

1. „*Szólj, szólj hozzám, Uram, mert szolgád hallja szódat!*”

Így mondom, mert magam rég annak érzem.

Hadd járjak útagon, hadd várjam égi jódat

Hű szívvel szüntelen, hű szívvel szüntelen.

2. *Adj lelkedből erőt, hogy értsem és szeressem*

Elrendelt utamat s minden parancsodat.

Egy vágyat hagyj nekem: hogy halljam és kövessem

Szent igazságodat, szent igazságodat.

3. *Nincs oly tudós sehol, ki megtanít utadra,*

A bölcs nem fejt meg törvényedet sosem;

Te fejtet meg nekünk, te, hű szíveknek Atyja,

Kinek szavát lesem, kinek szavát lesem.

4. Te nagy csodáidról bár fennszóval beszélnek
És fennen hirdetik felséges rendedet,
Ha nem te szólsz, Uram, a szó fülig ha érhet,
De szívig nem mehet, de szívig nem mehet.

5. Szólj, szólj, én Istenem! – szól hangodból a jóság,
A lelkem megfeszül, s a hallásban segít,
És szódban meglelem az örökkévalóság
Jó édességeit, jó édességeit.

6. Szólj és csitítsd a bűt, mert bű és kín gyötörnek,
Szólj, hogy legyen szavad ír s gyógyító erő;
Szólj, dicsőséged úgy még szebben tündökölhét,
És mindörökre nő, és mindörökre nő.